waranduſe pärijaks pidi ſaama, hirmſat otſa pidi leidma.

Sagedaste nuriſewad inimeſed igaweſe helduſe wastu, et neile rohkem wara ei ole antud, kui neil juſt on, aga ei mõtlegi ſelle peale, kas nemad ſeda õigel wiiſil pruukida mõistawad ja kas nemad tugewad küll on, ahnuſe laenete wastu wõitlema. Ei mitte rikaſt meeſt, waid üksi ſeda wõime meie õnnelikuks kiita, kes ſellega rahul on, mis igawene heldus temale töö ja waewa läbi annab.

Paljas ſaar.

Üks rikas herra kinkis oma pärisorjale, et tema mitmeaastaſt tubli teenistuſt taſuda, wabaduſe, andis temale ka nii palju raha, et ta wõõral maal oma õnne wõis katſuda ja elama hakata. Wabaks ſaanud mees ruttas kohe ſadamiſſe ja ſeal laewa peale, et wõõrale maale reiſida. Tema reiſimine ei olnud aga mitte weel kaua kestanud, kui kole maru tuul tõuſis ja hirmus torm laewa wastu tundmata ſaart löhki ajas. Waene mees peaſis waewalt laenete mõlluſt eluga kaldale; ta oli kõigeſt oma waranduſeſt ilma jäänud, temal ei olnud ei abi ega sõbra. Kurwa meele ja raske

südamega läks ta maa poole, tulewane aeg näitas temale koguni tume ja lootuſeta olewat. Leidis mees oma ſuureks rõõmuks warſi liiwa, mis ſuur ja ilus. Waewalt oli ta liiwa wärawaſt ſiſſe astunud, kui kodanikud tema ümber jooksiwad ja tema ſuureks imekspanemiſeks rõõmſaste hüüdſiwad: „Waadake, siin on meie kuningas!“

Suure rõõmu kiſaga wiidi teda ſuure waba platſi peale, kus teda ſuure austamiſega wastu wõeti ja ſealt kuningliku losſi ſaadeti. Seal pandi purpurimantel tema selga ja kuld kroon pähe. Suured riigi ametnikud wanduſiwad temale rahwa nimel truuduſe wannet, kui oma kuninga ja herrale.

Uus kuningas arwas alguſes kõik, mis temaga ſündis, aina unenäu olewat. Aga aeg ajalt pidi tema ommeti hakkama uskuma, et ſee elaw tõde oli, mis temaga ſündis ja unenägu siin ilma wõimata oli. Kuda ja mispäraſt ſee kõik nõnda ſündinud, oli temale mõistatus ja kihutas tema undiſe himu ſuure wäega taga. Tema kutſus ſelle herra, kes tema kõige ligem teender oli, enneſe juure ja küſis: „Kes on mind teie kuningaks teinud? Mispäraſt kuulewad inimeſed minu sõna ja mis peab ſeſt wiimaks ſaama?“ „Teie peate teadma,“ wastas minister, „et ſelle ſaare rahwas on kõige kõrgemat Jumalat palunud, neile iga aasta ühe wõõra mehe kuningaks ſaata. Jumal on nende palwe kuulda wõtnud ja iga aasta tuleb üks tundmata mees ſeie. Rahwas läheb tema wastu ja tõstab teda oma kuningaks.

Eesti-ma rahwa Kalender 1876, lk. 32